Actrița (*o voce înregistrată*): Șșș... În Aici și-n Acum!

Spectatoarea (*pe un scaun pe scenă cu fața la public*): În Aici și-n Acum.

Actrița: În Aici și-n Acum!

Spectatoarea: În Aici și-n Acum.

Actrița: Carne!

Spectatoarea: Ritmul cardiac.

Actrița: Închisă în carne. Mă izbesc de pereții de carne. Mintea mea se izbește de carne.

Spectatoarea: Suntem limitați. Pluralitatea atenuează sentimentul de izolare.

Actrița: Izolare.

Spectatoarea: Impermeabilitate.

Actrița: Stau pe un scaun. Stau pe un scaun în spațiu-timp. Aștept. Aștept să se întâmple ceva. Spun tare:

Aștept
Să
Se
Întâmple
Ceva

Spectatoarea: Aștept să se întâmple ceva!

Actrița: Nu se întâmplă nimic? Nu s-a întâmplat nimic până acum? Nu se va întâmpla nimic?

Spectatoarea: (*Tăcere*)

Actrița: Realitatea este că, nu există realitate. Realitatea este că, așteptările noastre vor fi înșelate. Pentru că, în realitate, nu percem decât ceea ce ne așteptăm să percepem.

Spectatoarea: Stau pe un scaun. Și mă uit la o scenă. Stăm față în față, eu și scena. Suntem două lumi paralele. Suntem două numere prime gemene. Atât de aproape una de cealaltă, dar nu îndeajuns de aproape pentru a ne atinge. S-a tras o linie.

Actrița: I N T A N G E N T U L și I N T A N G I B I L U.L.

Spectatoarea: Mi-e frig și mi-e foame. Mi-e somn. Mi-e sete. Sunt obosită. Scaunul e tare. Spătarul îmi intră în coaste. Oare-și dă cineva seama dacă mănânc o banană? E semiîntuneric. Toată lumea privește către scenă. Privesc și eu. Dar nu înțeleg nimic. Nu vreau să înțeleg nimic. Am venit aici ca să-mi țin creierul ocupat. Am venit aici ca să nu mă mai gândesc la nimic. Să uit de tot. Dar mi-e foame. Azi nu am

mâncat nimic. Țin cură de slăbire. Am fost la sală două ore, apoi am fost la masaj. Am două banane la mine. Am vrut să le mănânc înainte de a intra în teatru, dar m-am întâlnit cu cineva pe drum.

Actrița: Cu cine?

Spectatoarea: Ei, cu cineva. Nu vreau să dau niciun nume acum. E un vechi prieten. E atât de vechi, încât nu ne-am mai văzut de foarte mult timp. De fapt, nici nu știam că mai era prin oraș. Am crezut că plecase demult în Africa de Sud. E biolog. Și vorbește o engleză foarte frumoasă, cu accent sud-african. La început, când ne-am cunoscut, ne-am culcat o dată unul cu celălalt. Dar numai o singură dată. Era luni seara și eu purtam o rochie mini în carouri, cu volănașe și încheiată până sus. Era vară și beam un vin pe terasă. Nu mai știu despre ce am discutat. Probabil că mi-aș aminti, dacă m-aș strădui puțin. Dar cu golul ăsta în stomac și-n creier nu pot să mă gândesc la nimic. Ne vedeam pentru a treia oară. Am știut de la bun început că mă voi culca cu el. Dar am vrut să aștept. Și-n seara aceea s-a întâmplat. M-a întrebat: „Când te vei culca cu mine?” și i-am răspuns: „În seara asta!”. Am plătit, el a plătit, de fapt, așa cum făcuse de fiecare dată, și-apoi am mers la el acasă. Și gata. După, nu m-a mai sunat o vreme. Nici eu pe el. Iar când m-a căutat, nu am vrut să-l văd. Și așa s-a terminat toată povestea. Dar am rămas prieteni.

Actrița: (*Tăcere. Se aude respirația ei.*)

Spectatoarea: Îmi este atât de foame, încât nici nu mă pot concentra la ce se întâmplă pe scenă. Sunt mulți actori. Stau pe scaune și privesc la ceva, parcă m-ar privi pe mine, dar știu că nu mă văd. Am o prietenă care e actriță, și mi-a spus că nu se vede nimic de pe scenă în sală, pentru că e prea întuneric. Așa că scot o banană rapid. Mmmm, mă simt mult mai bine! Dar o banană e prea puțin la foamea pe care o am. Problema cu foamea asta e că, odată ce mănânci un pic, parcă ți se face și mai foame! Și-apoi mai mănânci încă un pic, și încă un pic, și încă un pic, până când îți dai seama că te-ai ghiftuit ca un porc în Ajunul Crăciunului!

Actrița: Nu vreau să fiu sclava simțurilor mele!

Spectatoarea: Nu, nu vreau să fiu! Nu vreau să fiu sclava simțurilor mele! Îmi place senzația asta de goliciune din stomac, de curățenie interioară, capul parcă-mi plutește, și lumea din jur plutește, parcă și-au redus cu toții deodată ritmul…

Actrița: … timpul s-a oprit. Momentul acesta ne-a închis în el

pentru eternitate. Pars minuta secunda. Durata a 9 192 631 770 de perioade ale radiaţiei ce corespunde tranziţiei dintre cele două niveluri hiperfine ale stării fundamentale a atomului de cesiu 133. Momentul acesta ne ocroteşte în decisecundele, centisecundele, milisecundele, microsecundele, nanosecundele, picosecundele, femtosecundele, attosecundele, zeptosecundele, yoctosecundele sale, care ticăie cu zecile, cu milioanele, cu miliardele şi triliardele şi triliardele de triliarde de triliarde în jurul nostru. Le auzi? auzi cum trece iar timpul? Cum ne trecem? Împinşi mereu de la spate de timp către destinaţia noastră fatală? Când se va termina totul? Când? M-am săturat de aşteptarea asta! Vreau să se termine totul, ca să pot să trăiesc şi eu în universul ăsta nesfârşit, care ne-a condamnat la moarte.

Spectatoarea: (*Tace o vreme*) Mi-e sete! Şi nu am luat nimic de băut la mine. Mi-e somn. Acum, că stau pe scaunul acesta, îmi dau seama cât de obosită sunt. Simt că, la sfârşit, nici nu voi fi în stare să mă ridic de aici şi să plec. Să plec unde? De unde am venit? Am venit aici, ca să nu fiu acolo. De ce să las aici-ul, pentru a mă întoarce acolo, de unde am venit? Singurul lucru de care mi-e frică, e să nu pierd totul.

Actriţa: Şi ai să pierzi totul!

Spectatoarea: Nu vreau să fiu superstiţioasă.

Actriţa: Fii atent! Nimic nu trece neobservat. Ochiul cosmic ne monitorizează continuu. Fiecare mişcare este înregistrată, analizată, repetată, învăţată, anticipată, rutinată! Totul e o reproducere.

Spectatoarea: Prietena mea Monica are o fetiţă. Am ţinut-o în braţe când avea numai câteva ore. Îmi aduc aminte şi acum de trupul ei mic, respirând, lipit de partea stângă a pieptului meu, un corp uman nou, atât de mic şi delicat, atât de fragil, perisabil, lipsit de apărare. Mă plimbam cu ea prin camera de spital de maternitate vopsită în verde şi alb. Monica vorbea cu Roxana şi eu mă plimbam dintr-o parte în alta cu Isabela în braţe mele scâncind. Şi deodată linişte. I-am simţit capul micuţ, ca o uşoară povară sprijinindu-mi-se pe umărul stâng şi mi-am uşurat pasul, ca să nu o trezesc. Mi-am pus mâna dreaptă uşor pe spatele ei şi-i simţeam ritmul respiraţiei în palmă. Când eram copil, nu-mi plăcea să mi se spună: „Uite aşa erai de mică, când te-am ţinut prima dată în braţe!”. Nu ştiu de ce m-am gândit la asta atunci şi mă gândesc şi acum, în timp ce-mi amintesc. Şi mă cuprinde o tristeţe, pentru că acum înţeleg atât de multe lucruri pe care nu le înţelegeam atunci, pe care nu le-am înţeles mult timp. Tinereţea are cruzimea ei.

Dar perfecţiunea şi absolutul nu există. Şi e bine aşa.

Actriţa: Încetează să te mai ascunzi, să mai minţi, să te prefaci că nimic nu e aici, că nimic n-a fost, încetează să mai anulezi totul cu amnezia ta ieftină, cu gândurile tale altruiste, încetează cu încercarea ta nereuşită de a muşamaliza totul, de a pretinde că nu vezi, că nu auzi, că nu simţi!

Spectatoare: Aaa...

Actriţa: Ştiu totul! Ai auzit? Ştiu totul! Aşa că nu mai are niciun rost să filosofăm acum!

Spectatoare: Mi-e rău! Mă ia cu ameţeală. De ce urlă aşa de tare actorii pe scenă? Cine a regizat porcăria asta? Mă ia cu călduri, şi apoi mă ia cu friguri, şi mi-e greaţă, mă doare stomacul, cred că a fost banana.

(*Pe fond personajele continuă să se certe*.

Actorul: *Termin-o*!

Actriţa: *Eu*? *Eu s-o termin*? *Eu s-o termin*, *zici*? *Să termin ce*, *când tu ai început-o*, *când tu ai început totul*? *Hai*, *fă-mă să tac*, *închide-mi gura*, *ia-mi inima din piept*, *ia-mi sufletul dacă poţi şi aruncă-l la câini*, *sfâşie-mă în bucăţi*, *nu vreau să mai trăiesc*, *nu vreau*, *nu vreau*, *nu mai vreau*! (*Actriţa plânge pe înfundate*.))

Spectatoarea: Am mâncat prea repede! Am crampe. Numai de n-ar mai striga atât de tare pe scenă, că-mi sare inima din piept de fiecare dată şi stomacul mi se strânge şi mai tare de durere. Trebuie să respir, aşa, uff, gata, de-aş avea puţină apă, de-aş putea merge la toaletă, dar sunt pe mijlocul rândului, şi teatrul e plin, de ce-o fi venit atâta lume la teatru azi, ce zi e, a vineri, e vineri seara, de aceea, e vineri seara...

Actriţa: Mâine dimineaţă ne va găsi morţi pe amândoi aici.

Actorul: Ce spui, ai înnebunit?

Actriţa: Mâine dimineaţa, într-o dimineaţă, ce contează? Atâta ştiu, că va fi dimineaţă. Va fi o dimineaţă clară de noiembrie cu aerul tăios de rece, de genul celora în care îţi ies nori de aburi pe nas, ca şi cum ai fi un taur furios, numai că în dimineaţa aceea, nu va ieşi nimic de pe nările noastre. Trupurile noastre, cadavrele noastre vor fi mai reci decât dimineaţa aceea de noiembrie, mai reci decât aerul tăios de rece din jurul nostru, de fapt, vor fi atât de reci, încât vor îngheţa aerul din jurul nostru, îl vor transforma într-un sloi de gheaţă, care ne va închide în el, ca într-un castel transparent, şi vom părea că dormim,

tineri şi palizi, frumoşi, ca două fiinţe nemuritoare.

Spectatoarea: (*Tace pentru o vreme*) Două cadavre nemuritoare într-un castel de gheaţă. Nu mi-am imaginat niciodată că moartea poate fi atât de frumoasă. De elegantă. De puţin de urât mirositoare. Mie nu mi-e frică de moarte. De fapt, nici nu mă gândesc la moarte prea mult. Nu am timp. De obicei, seara, când mă întorc de la lucru, sunt prea obosită ca să mă mai gândesc, şi dacă m-aş gândi la ceva, atunci probabil că ar fi ceva mai… puţin abstract decât moartea, care e, într-adevăr, singura certitudine, dar şi singura incertitudine în viaţă, pentru că ştim cu toţii că vom muri, dar nu ştie nimeni cum e să mori. Tot ceea ce vedem e rezultatul final. Omul mort. Fără viaţă. Un trup fără viaţă e ceva trist. Gol. De fapt, a vedea un om mort, e ca şi cum ai arunca o privire în abisul groaznic al existenţei noastre… Doamne, încep s-o iau şi eu razna ca tipa asta! Odată, am auzit de unul care a luat-o razna din senin. Aşa, deodată, fără niciun motiv, a început să vorbească aiurea, să spună că-l vede pe satan, să-i numească pe unii din oamenii din jurul său îngeri şi pe alţii demoni. Foarte ciudat! Eu nu l-am văzut, dar mă trec fiori pe spate şi acum când mă gândesc la el.

Actriţa: Macabră, macabră, macabră! Da, pentru tine am fost întotdeauna macabră, nu ai înţeles niciodată sensibilitatea mea faţă de estetica esenţelor. În fond, ce contează dacă vom muri? Se va întâmpla oricum, aşa că nu ştiu ce e atât de macabru în a vorbi despre o realitate imanentă? De ce trebuie să fie moartea ceva urât? De ce trebuie să ne fie silă de ultimul act al vieţii noastre? De ce nu putem transforma moartea în ceva frumos? În ceva demn? În ceva înălţător? Ca o încoronare a unei existenţe pline şi frumoase şi…

Spectatoarea: … înălţătoare… (*Tăcere*) Când eram adolescentă mă gândeam mult la moarte, şi la viaţă, la sensul vieţii, la univers, de unde venim, şi unde mergem… Nu am aflat niciodată răspunsul, iar întrebările au rămas undeva pe drum. Poate că asta este prima înfrângere pe care o suferim noi, oamenii, la începutul vieţii noastre independente, atunci când ne aflăm pentru prima dată în deplinătatea tuturor capacităţilor noastre mintale, creierul în deplină funcţiune, cu motorul la maxim. Şi primul lucru pe care vrem să îl facem, este să schimbăm lumea, să aflăm răspunsul la toate întrebările la care părinţii noştri nu au putut răspunde. Şi nu putem face niciuna, nici alta. Primul eşec. Prima bătălie pierdută, poate cea mai mare, după care continuăm cu paşi mici. Schimbările mari se fac în paşi mici. Şi

moartea… moartea e o temă care, odată cu trecerea anilor, nu mai interesează pe nimeni, decât după pensionare. Vine familia, vin copiii, job-ul… Ciudat… Mă simt deodată…

Actriţa: … ca şi cum am înţeles ceva, ceva ce-mi scăpa printre degete, ca o piesă de puzzle care lipsea, şi acum am imaginea completă. Acum văd totul cu ambii mei ochi. Nemurirea este în noi. Nimic din ceea ce se întâmplă cu trupurile noastre, nu ne poate afecta în mod iremediabil, moartea trupului nu înseamnă moartea trupului, suntem eterni, fără de început şi fără de sfârşit, şi sufletul nostru este plin de fericire, cunoaştere şi binecuvântare, Dumnezeule, simt că o iau razna, simt că-mi fuge pământul de sub picioare!

Actorul: Eu plec acum!

Actriţa: Unde?

Actorul: Ştii bine… ce rost are să o luăm iar de la capăt?

Actriţa: Ce rost are… Ce rost are? Ce are rost are să trăim? Ce rost are că pământul se învârte în jurul soarelui, şi nu că soarele se învârte în jurul pământului? Ce rost are că materia nu e, de fapt, materie, că e vibraţie, că tot ceea ce vedem noi, nu e, de fapt, ceea ce vedem noi, că totul ar putea exista în infite modalităţi şi că renunţă la posibilităţile cuantice doar în momentul în care este constrâns să facă asta, ce rost are că din infinitele posibilităţi în care am fi putut exista, am ales-o tocmai pe aceasta!

Spectatoarea: (*Stă încordată pe scaun*)

Actriţa: Uită-te la noi! Aruncaţi în existenţa asta ca nişte naufragiaţi lipsiţi de amintiri, de memorie, pe insula pustie aflată în noi, într-un univers gol, noi ne ruşinăm de goliciunea noastră, ne acoperim ca nişte hoţi, ne tâlhărim de vise şi de fericire pe noi înşine cu micile noastre ambiţii meschine! Uită-te la noi! Mi-e silă!

(*Se aud paşi, cineva apasă o clanţă, se aud gâfâieli, o încăierare, apoi uşa izbită de perete. Se aude un zgomot înfundat, ca şi cum un corp s-ar fi prăbuşit la pământ. Plânsete.*)

Spectatoarea: A părăsit-o. Săraca. Şi toţi ceilalţi stau pe scaune şi se uită la ea. Nimeni nu spune nimic. Nimeni nu schiţează niciun gest. De ce stau toţi oamenii ăia acolo pe scaun şi se uită la ea ca şi cum s-ar uita la un spectacol? Poate că sunt simbolul lumii nepăsătoare. Stăm toţi pe scaun ca la teatru.

Actriţa: Şi acum durerea. Îmi adorm simţurile. Îmi adorm gândurile. Mă opresc în tăcere. Stau. Dacă stau de-ajuns de mult în

încremenire am să uit. Dacă nu simt, dacă nu gândesc, nimic nu mai există. Durerea se şterge din registrul conştient al minţii. Se disipează. În amorţire… Şi-apoi, nu! Dacă uit durerea, dacă uit iubirea, mă uit. Nu mai sunt. O strig înapoi. O iau în braţe. E a mea. Sunt eu. Mă deschid. O las să-mi pătrundă pe nas, pe gură, prin toate orificiile, o las să-mi invadeze toate simţurile. Şi pentru o secundă, pentru acum, vreau să mor. Vreau să mă dizolv în tăcerea din jurul meu, să mă destram în bucăţele, fiecare independente, de sine stătătoare. Să-mpart nodul din gât cu tot universul. Să nu mai fiu eu. Să nu mai fiu. Dar totul rămâne aici. Într-un recipient cu pereţii impermeabili. Închis etanş. În care totul intră, dar nimic nu iese. O gaură neagră.

(*Tăcere*. *Un pistol se descarcă*. *Aplauze*.)